

Кирил Генчев Христов е роден на 23. 06. 1875 г. в Стара Загора и умира на 7.11.1944 г. в София.

Учи в родния си град, в Самоков, Търново и София. През 1895 г. е изпратен със стипендия от Военното министерство в Морското училище в Триест, където се запознава с творчеството на класическите и модерните италиански поети Данте, Дж. Леопарди, Дж. Кардучи, Л. Стекети, Д'Анунцио. След едногодишен престой се завръща в България. През 1897-98 г. живее в Неапол и Лайпциг. Учител в Шумен през 1900 г., а през 1901 г. е преместен в София и командирован в библиотеката на Висшето училище - днешния Софийски университет. Заедно с Антон Страшимиров редактира сп. "Наш живот". През Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война е военен кореспондент и сътрудник на в. "Военни известия". През 1922 г. се установява в Лайпциг като ръководител на семинара по български език и литература.

Премества се в Прага, където организира свободни курсове по български език и литература в Пражкия университет през 1930 г. Завръща се в България през 1938 г.

Кирил Христов започва литературната си дейност с преводи от С. Я. Надсон и А. А. Плещчеев. За пръв път публикува свое стихотворение през 1895 г. в сп. "Дело" кн. № 9. Сътрудничи на всички литературни периодични издания. Скоро К. Христов се свързва с кръга "Мисъл" на д-р Кръстев и П. П. Славейков, където адмирират и утвърждават литературния му талант. Той е първият български поет, който си позволява да заяви за себе си, да манифестира в лириката си радостта от живота, чувствената наслада на любовта, да й даде право на съществуване в литературата, да възпроизведе природата в нейната подвижност и променливост, пълна с живот, твореща във вечна хармония със себе си. Първичен и непосредствен, Кирил Христов създава поезия, чужда на декадентската умора и изнеженост. Езикът му е предметен, земен, веществен. Един от източниците на творчеството му е народната песен, но в нея той не търси етически и философски стойности, а жизнерадост, красота и здраве.

Така изобилен и на пръв поглед разнообразен в своето творчество, Кирил Христов заема значително място в нашата поезия.

За него литературният историк Светлозар Игов пише:

„Със свадливия си егоцентричен нрав несъстоялият се вожд на българската модерна литература скоро влиза в конфликт с всички, приели го отначало възторжено, люшка се между патриотарски крясъци и мрачни прокоби, за да избяга задълго от България в горчиво изгнание. И трябва да отминат десетилетия, за да могат новите поколения да преоткрият в обемното му и неравно творчество (включващо освен поезия – романи, драми, мемоари, публицистика) скъпоценните лирически късове, с които остава в българската литература като един от големите ѝ поети – майстор на пейзажната лирика, на жизнелюбиви изповедни пориви и на фолклорни стилизации.“